

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/23/2020
Identifikačné číslo spisu: 6417203199
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6417203199.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. Z., trvale bytom v H. C., T. XXX/X, zastúpeného Centrom správnej pomoci Galanta, so sídlom v Galante, Staničná 1702/10, IČO: 51 412 802, proti žalovanej Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom v Košiciach - mestskej časti Staré Mesto, Bočná 10, IČO: 36 863 017, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a iné, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 20Csp/38/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. augusta 2019 sp. zn. 11Co/80/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške učenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou osobne na Okresnom súde Žiar nad Hronom (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) 9. marca 2017 domáhal na žalovanej určenia, že úver zo zmluvy č. 5030765306 (uzavretej stranami sporu 12. septembra 2012 - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) je bezúročný a bez poplatkov, ako aj zaplata 199,- € (titulom preplatku a bezdôvodného obohatenia), poukazujúc na viaceré podľa neho neprijateľné zmluvné podmienky aj absenciu údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 25. októbra 2018 č. k. 20Csp/38/2017-171 žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil - pokiaľ šlo o vec samu - najmä ustanoveniami § 137 písm. c/ a d/ Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/ 2017 Z. z. a dnes už i neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“); a § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, taktiež v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len

„ZoSÚ“) a § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Žalobu v prejednávanej veci považoval za procesne prípustný prostriedok uplatňovania práva spotrebiteľa, táto však podľa neho nebola dôvodnou. Nebola totiž dôvodnou základná námietka žalobcu neurčitosťou tzv. ceny úveru a to i s odkazom na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (C-42/15, ďalej tiež len „SD EÚ“) aj najvyššieho súdu (3Cdo/146/2017), viažucu sa k interpretácii § 9 ods. 2 ZoSÚ a na strane žalovanej preto nedošlo k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu. Pre nedostatok požiadavky žalobcu na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (v petite žaloby), len možnosť (nie povinnosť) súdu tak urobiť i bez návrhu a existenciu množstva rozhodnutí zaoberajúcich sa neprijateľnosťou zmluvných podmienok v zmluvách o spotrebiteľských úveroch, ak aj pre nedôvodnosť žaloby v častiach výslovne urobených predmetom sporu nepovažoval za potrebné skúmanie neprijateľných podmienok, rovnako ako vykonanie niektorých žalobcom navrhnutých dôkazov (nespôsobilých na nazeranie na vec niečo zmeniť).

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. augusta 2019 sp. zn. 11Co/80/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 aj 2 C. s. p.) a vyslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, ktoré je žalobca povinný zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne posúdil po právnej stránke. Odvolanie podľa neho nebolo dôvodným, keď súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj v potrebnom rozsahu a v súlade so zákonom odôvodnil a ku kľúčovej odvolacej námietke, týkajúcej sa namietaného nesprávneho právneho posúdenia otázky nutnosti rozpisu mesačnej splátky v spotrebiteľských zmluvách zdôraznil, že pôvodne nejednotná súdna prax sa už zjednotila na závere, podľa ktorého eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ rozpis preferovaný žalobcom nevyžaduje (pričom výrazom takejto ustálenej rozhodovacej praxe sú práve rozhodnutia SD EÚ a najvyššieho súdu uvádzané už v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie). Viaceré tvrdenia žalobcu boli podľa odvolacieho súdu v rozpore s obsahom spisu a neobstála ani námietka potrebou zahrnutia do ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) i poistenia, ak žalobca nepreukázal povinnosť poistenia pre poskytnutie úveru.

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej tiež len „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ C. s. p. Zmätočnosťnú vadu v podobe porušenia jeho práva na spravodlivý proces podľa dovolateľa založili nenáležité (nepreskúmateľné) odôvodnenia rozhodnutí oboch nižších súdov, ktorými nedošlo k riadnemu vysporiadaniu sa s jeho námietkami. Nesprávne právne posúdenie veci dovolateľ vidí v nesprávnej odpovedi nižších súdov na otázku potreby rozpisu mesačnej splátky na položky uvádzané v § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, kde zotrval na argumentácii, podľa ktorej je správnym opak uzavretého nižšími súdmi (v tomto prípade s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 a najvyššieho súdu 5Cdo/270/2010, 5Cdo/24/2011, 2Cdo/218/2011, 2Obdo/26/2008 a 8Sžf/ 29/2011). Navrhol zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

5. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že v prejednávanej veci nie je daná vytýkaná zmätočnosťná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p., na ktorej výskyt by šlo usúdiť len v prípade relevantnej intenzity porušenia práva na spravodlivý proces (ktorá tu nie je) a rozhodnutia nižších súdov sú odôvodnené dostatočne, jasne a zrozumiteľne. Prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci potom podľa nej vylučuje nízka hodnota sporu, okrem toho ale dovolateľ v tejto časti dovolanie odôvodnil všetkými do úvahy prichádzajúcimi zákonnými alternatívami a len veľmi všeobecne, čo nemožno považovať za kvalifikované vymedzenie.

6. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), na to oprávnenou osobou, teda stranou, v neprospech ktorej boli vydané napádané rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. c/ C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že

dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd spravidla (ako bude rozvedené neskôr) dostáva až následne - len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

9. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 alebo § 421 C. s. p. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania, i keď toto bez ďalšieho platí len u dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. (nakoľko relevantné závery rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v ostatných prípadoch, t. j. pri dovolaniach podľa § 420 C. s. p. bez výnimky a aj pri dovolaniach podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. poukazujú na vzájomnú previazanosť prípustnosti a dôvodnosti dovolaní v týchto prípadoch). Opodstatnené (dôvodné) dovolanie je také prípustné dovolanie (i tu rozumej tam, kde je namieste medzi nimi rozlišovať), v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod (v intenciách uvedeného vyššie teda tam, kde treba dovolaťovi dať za pravdu buď pri tvrdení o doterajšom neriešení rozhodnej právnej otázky dovolacím súdom alebo o pretrvávajúcom stave rozdielnosti rozhodovania dovolacím súdom vo vzťahu k takejto otázke a zároveň mu dať za pravdu v tom, že spôsob riešenia nastolenej otázky odvolacím súdom nie je správny). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

10. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd

konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1Cdo/54/2018, 2Cdo/33/2017, 3Cdo/33/2017, 4Cdo/54/2018, 5Cdo/104/2017, 7Cdo/29/2018, 8Cdo/140/2017).

13. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v C. s. p. nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - čo platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017) .

14. Nadalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal v prvom rade (aj z pohľadu chronológie dovolacích dôvodov a dôvodov prípustnosti dovolania, priradenej im systematickou C. s. p.) opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. sa rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018).

18. Dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu i súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí (nepreskúmateľnosť alebo tiež arbitrárnosť).

19. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo (ešte v režime skoršej úpravy procesného práva, teda Občianskeho súdneho poriadku - zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) prijaté stanovisko, majúce uzavrieť skorší spor o to, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia je len tzv. inou vadou konania (skúmateľnou iba pri procesne prípustnom dovolaní) alebo zakladá postup súdu odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom (kedy nesprávnosť spôsobujúca zmätočnosť je zároveň i dôvodom, pre ktorý treba dovolanie považovať za prípustné i dôvodné a napadnuté rozhodnutie musí byť zrušené). Právna veta stanoviska, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné

vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

20. V režime novej procesnej úpravy, ktorá už nepracuje (pokiaľ ide o dovolacie konanie) s pojmom „iná vada“, je použiteľnou stále druhá veta práve odcitovaného stanoviska, podľa názoru dovolacieho súdu však obsah spisu v prejednávanej veci neposkytuje podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila. Dovoláním napádaný rozsudok odvolacieho súdu (ako primárny predmet dovolacieho prieskumu) totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu, zhrnutie výsledkov vykonaného dokazovania, obsah odvolania, ako aj objektívne uspokojivé a zrozumiteľné vysvetlenie toho, prečo odvolanie žalobcu nešlo považovať za dôvodné.

21. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (v minulosti postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p., dnes a aj v tentoraz prejednávanej veci podľa § 387 ods. 2 C. s. p.), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. V takomto prípade nemožno považovať za nedostatok ani to, ak sa nebudú opätovne citovať aj hmotnoprávne ustanovenia použité už súdom prvej inštancie. Z pohľadu spochybniteľnosti jeho úvah je významné len to, či sa rozhodne (odvolací súd) doplniť úvahy súdu prvej inštancie a ak áno, či takýmto jeho doplnujúcim úvahám nepôjde vytknúť medzerovitosť v uvažovaní, arbitrárnosť (neodôvodnenosť) či taký stret s úvahami súdu prvej inštancie, pri ktorom už o faktickom prekrytí sa dôvodov vedúcich k záveru o potrebe rozhodnutia určitým spôsobom na jednej i druhej inštancii ani nejde hovoriť; v prejednávanej veci však o prípad žiadneho z práve priblížených nedostatkov na ujmu preskúmateľnosti rozhodnutia opravného súdu nešlo.

22. V prípade námietky údajným nedostatkom polemického vyvrátenia odvolacích námietok zo strany odvolacieho súdu potom síce platí, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom (postupom podľa § 387 ods. 2 C. s. p.) nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, na ktorom ani súd rozhodujúci o odvolaní nevidí dôvod nič meniť alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo bola - rozumej neprijatá argumentácia - bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na posudzovaný problém neboli spôsobilé ovplyvniť) a hoci práve uvedeným samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument (napr. 7Cdo/226/2017 a 3Cdo/73/2019); v tomto konkrétnom prípade dovolateľ s výnimkou uplatnenia všeobecného tvrdenia o nevysporiadaní sa s neprijateľnými podmienkami žiadnym spôsobom nekonkretizoval tie z pohľadu výsledku konania relevantné zmluvné podmienky, ktorých preskúmaním by podľa jeho názoru mal byť dosiahnutý žalobou sledovaný cieľ (I. konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti stranami dojednaného úveru a II. možnosť vyvedenia z neprijateľnosti čo i len jednej zmluvnej podmienky prinajmenšom čiastočnej opodstatnenosti požiadavky na vydanie žalobou požadovaného bezdôvodného obohatenia). Pri tých námietkach, ktoré za relevantné považovať aj podľa názoru dovolacieho súdu možno (tu námietka týkajúca sa zahrnutia poistenia do RPMN a odhliadnuc od jej neustáleho opakovania i námietka nutnosti rozpisu mesačnej splátky na jednotlivé zložky podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), odôvodnenie dovoláním napádaného rozsudku odvolacieho súdu (i jemu predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie) argumenty v rozsahu postačujúcom na konštatovanie zachovania práva na spravodlivý proces obsahuje.

23. So zreteľom na už uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu v časti, ktorou napádal rozsudok odvolacieho súdu (i rozsudok súdu prvej inštancie) podľa § 420 písm. f/ C. s. p, prípustné nie je.

24. Pokiaľ dovolateľ v prejednávanej veci vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (a to hneď podľa všetkých troch písmen ustanovenia), k tomuto sa žiada uviesť:

25. Podľa § 422 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada a podľa odseku 2 tu citovaného ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

26. Konanie v prejednávanej veci začalo osobným podaním žaloby na súde prvej inštancie 9. marca 2017 (č. l. 1 spisu), v ktorom čase minimálnu mzdu reprezentovala suma 435,- € (v tejto súvislosti porovnaj nariadenie vlády č. 280/2016 Z. z.). Keďže v prejednávanej veci šlo o spor s ochranou slabšej strany (spotrebiteľský spor podľa § 290 a nasl. C. s. p.), dovolanie opierané o § 421 C. s. p. by mohlo byť prípustným len v prípade predmetu sporu prevyšujúceho sumu 870,- € (bez príslušenstva). Žalobca však od žalovanej až do skončenia konania pred nižšími súdmi požadoval „iba“ 199,- € (199 < 870) a preto dovolanie i v časti vyvodzujúcej prípustnosť z nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno či podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p.) bolo neprípustným podľa § 422 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 C. s. p.

27. Aj keby práve uvedené platiť nemalo, musel by sa uplatniť ten záver už ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (6Cdo/203/2016 a 6Cdo/123/2017), podľa ktorého súčasná existencia predpokladov prípustnosti dovolania podľa viacerých písmen ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje, keďže prípustnosť dovolania nemožno odôvodňovať tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustáleno, zároveň, že takáto otázka dovolacím súdom riešená nebola a do tretice, že táto otázka je (ešte stále) dovolacím súdom riešená rozdielne. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania (pokiaľ k nemu v konkrétnej veci príde) je vnútorne rozporné a vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom; pričom v tomto prípade z ničoho nešlo vyvodiť, žeby tu malo ísť o prípad výnimky z práve zadaného pravidla, ktorý najvyšší súd opäť vo veci sp. zn. 6Cdo/203/2016 sformuloval tak, že vylúčením súčasnej existencie predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. písm. a/ aj b/ C. s. p. bez ďalšieho (čo inak platí aj pre ktorýkoľvek iný prípad kombinácie) treba rozumieť, že principiálne nepôjde vylúčiť závislosť rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia až dvoch (resp. aj viacerých) právnych otázok, z ktorých jedna už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešená bola (a odvolací súd sa mal od takéhoto ustáleného riešenia pri rozhodovaní dovolaním napádaným rozhodnutím odkloniť), kým druhá naopak nie (resp. tretia je dokonca na úrovni najvyššieho súdu stále rozhodovaná rozdielne) a práve v prípade takejto kumulácie rozhodných právnych otázok odôvodnenie prípustnosti dovolania dvoma (resp. aj všetkými tromi) zdanlivo nezlučiteľnými dôvodmi môže mať svoje opodstatnenie.

28. Dovolaciemu súdu tak s prihliadnutím na všetko dosiaľ uvedené neostávalo iné, než rozhodnúť spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia, t. j. procesne neprípustné dovolanie žalobcu (pokiaľ šlo o oba dovolaním uplatnené dôvody) podľa § 447 písm. c/ C. s. p. (a v prípade druhého dôvodu podporne aj pre neodôvodnenie dovolania prípustným dovolacím dôvodom podľa § 447 písm. f/ C. s. p.) odmietnuť.

29. Celkom pre úplnosť sa napokon (na okraj) žiada uviesť, že ak by aj všetkých zhora priblížených prekážok dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci nebolo, za právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, by mala byť považovaná otázka nutnosti rozpisu mesačných splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere (z pohľadu dodržania úpravy z § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) a zo všetkých troch žalobcom v dovolaní použitých skutkových podstát nesprávneho právneho posúdenia by mal byť vybratý (i so zreteľom na dovolaním uvádzanú judikatúru) odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ani v takomto prípade by nešlo dať dovolateľovi za pravdu, nakoľko existencia ním uvádzaných rozhodnutí za stavu existencie novších rozhodnutí (opierajúcich sa už i o výklad SD EÚ) bola z pohľadu možného odklonu irelevantnou (právne bezvýznamnou).

30. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok